

Arrest

nr. 278 946 van 18 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DETHEUX
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die *loco* advocaat A. DETHEUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 oktober 2021 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie *c.q.* Belg, dit met het oog op de gezinshereniging met haar Belgische moeder, mevrouw F. S.

Op 11 april 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake deze aanvraag tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 12 april 2022 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.10.2021 werd ingediend door:

Naam: D.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Senegal

Geboortedatum: (...) 1993

Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) VEURNE

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar moeder, S. F. (RR ...) van Belgische nationaliteit. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legde allerhande stukken voor waarmee zij het ten laste zijn van haar moeder van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, zij voldoet niet aan de voorwaarden van het ‘ten laste’ zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit zou moeten blijken ontoereikend zijn, blijkt uit het dossier dat betrokkene, bij de aanvraag van haar visum (dd. 30.08.2021) tewerkgesteld zou zijn. Betrokkene geeft aan dat zij werkt als bediende en dat zij om ‘professionele redenen’ een visum nodig heeft. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Verder blijkt uit het administratief dossier dat zij in de maand november 2021 regelmatig tewerkgesteld is geweest bij ‘D. B. BV’, waar haar moeder zelf ook tewerkgesteld is.

Het is redelijk te stellen dat zij van in het land van origine in elk geval niet onvermogen was. De voorgelegde bewijzen kunnen evenmin van het tegendeel getuigen, daartoe voldoen ze niet. Aangezien betrokkene tewerkgesteld was in het land van herkomst en ook hier in België tijdelijk gewerkt heeft, zij dus geenszins onvermogen was voorafgaand aan haar vertrek uit haar geboorteland. Betrokkene is een jonge volwassen vrouw dewelke in het verleden perfect zelf in staat was om in haar eigen levensonderhoud te voorzien.

Het ten laste zijn mag niet het gevolg zijn van illegaal verblijf in een derde land, een andere lidstaat, of België. Er is geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie zoals vereist in onderhavige verblijfsprocedure. Gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden de overige ten laste-argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroept de verzoekster zich op de schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4, §2, 2° en 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van "de beginselen van behoorlijk bestuur en rechtszekerheid, met name de verplichting voor de administratieve autoriteit om rekening te houden met alle elementen van de zaak en de verplichting tot gewetensvol bestuur", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoekster maakt tevens gewag van een duidelijke beoordelingsfout.

3.1. Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Eerste onderdeel

5.

De wederpartij stelt in haar beslissing vast dat verzoekster onvoldoende financiële en materiële afhankelijkheid van zijn vader aantoonde ten tijde van zijn verzoek om gezinshereniging.

In de eerste plaats is verweerster van mening dat zij over bewijzen beschikt waaruit blijkt dat verzoekster niet afhankelijk was van haar moeder toen zij nog in Senegal woonde en dat zij daar een tewerkstelling had.

In de tweede plaats betwist de wederpartij ook de afhankelijkheid van verzoekster van haar moeder op Belgisch grondgebied, aangezien deze laatste in november meer dan een maand heeft gewerkt.

Volgens haar voldoet verzoekster dus niet aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 en kan zij dus geen aanspraak maken op een verblijfsvergunning in het kader van gezinshereniging.

Door dit te doen, leest de wederpartij de toepasselijke wetgeving verkeerd, op de ene kant, en maakt een kennelijke beoordelingsfout door te oordelen dat de afhankelijkheidsrelatie niet voldoende is bewezen, op de andere kant.

6.

Ter herinnering, artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat :

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van dezelfde wet, waarnaar in de voormelde bepaling wordt verwezen, bepaalt dat :

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit de aanvraag blijkt dat de gezinshereniger voldoet aan de verschillende voorwaarden voor de opening van het recht op gezinshereniging.

Met uitzondering van de twee in de bestreden beslissing aan de orde gestelde punten wijst verzoekster er reeds op dat zij heeft aangetoond dat haar moeder een huurhuis heeft met voldoende accommodatie om haar te huisvesten (stukken nr. 11 en 12), dat zij over voldoende middelen beschikt om haar dochter te onderhouden (stuk nr. 14), en dat verzoekster is verzekerd door de ziektekostenverzekering van haar moeder (stukken nr. 17 en 18).

Hoewel deze elementen niet in de bestreden beschikking zijn vermeld, moeten zij niettemin in aanmerking worden genomen.

7.

Desondanks is de wederpartij van mening dat onvoldoende is bewezen dat er een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar moeder bestaat, zowel in het land van herkomst, Senegal, als in België – verzoekster kan derhalve niet worden beschouwd als ten laste komend in de zin van de wet van 15.12.1980.

Wat het begrip "afhankelijke persoon" betreft, heeft de Raad van Staat reeds geoordeeld dat dit, zelfs in het geval van een exclusieve toepassing van het Belgische recht, in tegenstelling tot het Europese recht, kan worden gedefinieerd door de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (zie o.a. arrest RvS van 26.06.2012, nr. 219.969).

De Europese rechtspraak bepaalt in dit verband het volgende :

"Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschaps- onderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, Zu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 43).

Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers — een van de grondslagen van de Gemeenschap — verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23).

Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. (HvJEU, arrest van 09.01.2007, nr. C-1/05)."

8.

Hoewel deze afhankelijkheidsrelatie dus zowel in het land van herkomst als in België moet bestaan op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, moet de andere partij niettemin de haar voorgelegde feitelijke situatie in haar geheel analyseren.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat daarin geen rekening wordt gehouden met deze feitelijke situatie als geheel, en dat afzonderlijke conclusies worden getrokken uit elementen die tezamen worden aangevoerd.

Wat verzoeksters financiële afhankelijkheid van haar moeder tijdens haar verblijf in Senegal betreft, zij er om te beginnen aan herinnerd dat laatstgenoemde aan de wederpartij een door de Senegalese autoriteiten afgegeven bewijs van niet-belasting heeft overgelegd (stuk nr. 16).

Er zij op gewezen dat dit document een officieel document is dat wordt afgegeven door de enige autoriteiten die daartoe bevoegd zijn.

Uit dit document volgt met name dat verzoeker nooit bekend is geweest bij de belastingdienst en onbekend is in het belastingplichtigenbestand.

De wederpartij trekt dit document niettemin in twijfel, zonder het echt ernstig te nemen, door te zeggen dat zij over bewijzen beschikt die het tegendeel aantonen.

Wat deze redenering betreft, moet met verschillende elementen rekening worden gehouden.

In de eerste plaats is het, door de wijze waarop de beslissing is geformuleerd, voor de verzoekster onmogelijk te begrijpen waar de wederpartij op doelt. Deze laatste voert aan dat zij nooit heeft gewerkt toen zij in Senegal woonde en een opleiding volgde, en dat het daartoe overgelegde officiële document als bewijs moet worden beschouwd.

In de tweede plaats vermeldt de wederpartij enkel het bestaan van het door verzoekster ingediende stuk – verklaring van niet-belastheffing –, zonder zelfs maar uit te leggen waaruit het bestaat of waarom de wederpartij het buiten beschouwing wenst te laten.

Ten slotte, en dit wekt verbazing, legt de wederpartij niet uit waarom het de voorkeur verdient rekening te houden met niet overgelegde en niet-gestaafde bewijzen, in plaats van met een door de Senegalese autoriteiten afgegeven officieel document.

Dit geldt temeer daar de wederpartij de waarheidsgetrouwheid van het door de verzoekster ingediende stuk uiteindelijk niet betwist.

Deze redenering kan niet anders dan verbazing wekken en moet derhalve duidelijk door Uw Raad worden afgekeurd.

Afgezien van de verbazingwekkende en onjuiste keuze van de wederpartij, houdt deze laatste geen rekening met de overgelegde bewijzen waaruit blijkt dat mevrouw S. regelmatig geld heeft betaald aan haar dochter toen laatstgenoemde nog in Senegal verbleef, en vermeldt zij deze ook niet.

Uit deze documenten blijkt echter duidelijk dat mevrouw S. zonder dit geld niet had kunnen leven en dat zij dus op dat moment afhankelijk was van haar moeder.

Bijgevolg, en reeds om deze eerste reden, moet het bestreden besluit door Uw Raad nietig worden verklaard wegens schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals hierboven uiteengezet, enerzijds, en van de verplichting tot formele motivering van bestuurshandelingen, anderzijds.

9.

In de tweede plaats is de wederpartij ook van mening dat niet voldoende is bewezen dat verzoekster ten laste komt van haar moeder in België.

Nogmaals, om tot deze conclusie te komen, neemt de wederpartij niet eens de moeite om de haar meegedeelde documenten in detail te analyseren.

In dit verband zij er om te beginnen aan herinnerd, dat verzoekster bij haar aanvraag de salarisafrekeningen heeft gevoegd van haar moeder en van haar partner, die haar in België verzorgen, aangezien laatstgenoemde niet werkt (stukken nr. 14 en 15).

In plaats daarvan merkt de wederpartij op dat verzoekster een maand lang heeft gewerkt in de inrichting waar ook haar moeder werkt.

In dit verband zij van meet af aan opgemerkt dat zij weliswaar niet betwist dat zij enkele dagen - en niet een maand - heeft gewerkt, doch dat dit is gebeurd na de indiening van het verzoekschrift, zodat het daar niet kon worden ontwikkeld en de afhankelijkheidsrelatie wel degelijk was bewezen op het tijdstip van de indiening van het verzoekschrift.

Daarenboven merkt verzoekster op dat de wederpartij, indien zij zorgvuldig en ernstig te werk was gegaan, verzoekster om opheldering over haar werkzaamheden had kunnen vragen.

In elk geval kan verzoekster aan de Raad uitleggen dat zij in de maand november 2021 inderdaad 17 dagen heeft gewerkt.

Het doel van deze beroepspoging was na te gaan of zij klaar was om op de Belgische arbeidsmarkt te werken, of zij over de vereiste vaardigheden beschikte.

Helaas voor haar was ze, hoewel ze zich in Senegal in de catering had gespecialiseerd voor ze naar België kwam, nog niet klaar om in een Belgisch etablissement te werken.

Dit was de reden waarom ze snel stopte met werken.

Hoewel zij dus zeer tijdelijk heeft kunnen werken, was dit slechts een kortstondig voorval dat geenszins afbreuk doet aan de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar moeder.

Ten slotte beklemtoont verzoekster, naast deze toelichtingen, dat zij momenteel is ingeschreven voor een opleiding.

Verzoekster verklaart ten slotte dat zij weliswaar bij haar moeder woont, maar dat deze haar kleine geldbedragen op haar bankrekening blijft storten, zodat zij in de kleine uitgaven van het leven kan voorzien.

In elk geval kan thans niet meer worden ontkend dat verzoekster op het grondgebied van het Koninkrijk in een afhankelijkheidsrelatie staat tot haar moeder.

10.

Al deze elementen lijken evenwel te volstaan om te oordelen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarde van afhankelijkheid van haar moeder en dat hem bijgevolg een verblijfsvergunning had moeten worden verleend.

Al deze overwegingen vormen voldoende bewijs dat de wederpartij enerzijds haar beslissing niet geldig heeft gemotiveerd en anderzijds geen rekening heeft gehouden met alle elementen waarvan zij kennis heeft gekregen.

De bestreden beslissing dient derhalve op deze grond nietig te worden verklaard.

Tweede onderdeel

11.

Ten slotte schendt de wederpartij door de vaststelling van het bestreden beslissing het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, dat verzoeker in België in ruime mate heeft ontwikkeld, in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft eraan herinnerd dat de eerbiediging van de mensenrechten moet worden gewaarborgd in geval van een beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning:

“De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35). (HvJEU, arrest van 09.01.2007, nr. C-1/05).”

Uw Raad heeft ook herinnerd, in een Franstalige arrest, wat volgt :

« 4.2.2. Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la

Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38).

Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

(..)

4.2.3. Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte. » (arrêt RvV van 21.10.2011, nr 68.965).

Het is dus aan de Staat om de belangen van de zaak af te wegen.

De andere partij maakt geen melding van het recht op privéleven van de verzoekster.

Uit de uiteenzetting van de feiten en de tekst van het verzoekschrift blijkt echter duidelijk dat verzoekster in België een privé- en gezinsleven in de zin van bovenvermelde artikel 8 heeft ontwikkeld.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met haar studies in België, die zij in staat zouden kunnen stellen aldaar een baan te vinden.

Evenmin is er sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen verzoekster enerzijds en haar vader anderzijds – de beslissing staat hem niet toe haar gezinsleven voort te zetten en leidt tot de verbreking van dit gezinsleven.

Om deze redenen blijkt uit het dossier dat de beslissing het recht van verzoekster op een privé- en gezinsleven schendt in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens."

3.2. Beoordeling

3.2.1. De ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekster op geen enkele wijze heeft toegelicht hoe de artikelen 4, §2, 2° en 17 van de richtlijn 2003/86/EG en het rechtszekerheidsbeginsel door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Het middel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.

De verzoekster kan zich voorts niet op algemene wijze beroepen op een schending van *"de beginselen van behoorlijk bestuur"*. Het bestuursrecht kent geen immers geen uniek en enig *"beginsel van behoorlijk bestuur"* maar diverse algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekster dient dan ook te preciseren welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Waar de verzoekster melding maakt van een *"verplichting van gewetensvol bestuur"*, merkt de Raad op dat hem geen dergelijk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur bekend is. Ook op deze punten is het middel niet-ontvankelijk.

In de mate dat de verzoekster de schending aanvoert van “*de verplichting voor de administratieve autoriteit om rekening te houden met alle elementen van de zaak*” en waar zij tevens gewag maakt van een “*duidelijke beoordelingsfout*”, voert zij in wezen de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het enig middel zal mede vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houden een formele motiveringsplicht in die de administratieve overheid ertoe verplicht om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels. De verweerder geeft meer bepaald aan dat toepassing wordt gemaakt van de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf omdat er geen sprake is van de bijzondere afhankelijkheidsrelatie die erin bestaat dat de betrokken bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 21 jaar “*ten laste*” moet zijn van de referentiepersoon, hetgeen betekent dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. De verweerder stelt concreet vast dat de verzoekster bij haar aanvraag voor een visum op 30 augustus 2021 aangaf dat zij tewerkgesteld was als bediende en dat zij om professionele redenen een visum nodig had, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat zij toen ten laste was van haar moeder en zodat zij voorafgaand aan haar vertrek uit haar geboorteland geenszins onvermogen was. Daarnaast stelt de verweerder nog vast dat de verzoekster ook in België tijdelijk gewerkt heeft. De verweerder merkt tevens op dat de verzoekster een volwassen vrouw is die in het verleden perfect in staat was om in haar eigen levensonderhoud te voorzien en hij geeft aan dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van een illegaal verblijf in een derde land, een andere lidstaat, of België. Om deze redenen besluit de verweerder dat er geen sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband, zoals vereist in de onderhavige verblijfsprocedure, derwijze dat de verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Deze overwegingen laten de verzoekster genoegzaam toe om de juridische en feitelijke redenen te kennen waarom haar aanvraag werd geweigerd en zij laten haar eveneens toe om met kennis van zaken, zoals dit ook blijkt uit haar betoog, haar rechtsmiddelen aan te wenden.

De verzoekster merkt op dat zij bij haar aanvraag een door de Senegalese autoriteiten afgegeven bewijs van niet-belasting heeft bijgebracht (inventaris verzoekschrift, stuk 16) en zij stelt niet te begrijpen waarom dit bewijs niet in aanmerking werd genomen en waarom de voorkeur werd gegeven aan niet overgelegde en niet-gestaafde bewijzen in plaats van het door de Senegalese autoriteiten afgegeven officieel document.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster betoogt, houdt de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet in dat de overheid ertoe gehouden is om op elk aangevoerd argument afzonderlijk te antwoorden. Het volstaat dat uit de motivering van de bestreden beslissing impliciet of expliciet blijkt dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten in het algemeen niet worden aangenomen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 23 juni 2016, nr. 235.192; RvS 3 december 2015, nr. 233.122; RvS 26 mei 2014, nr. 227.537; RvS 15 juli 2011, nr. 214.653). De verweerder is bij zijn redengeving bovendien ook niet verplicht om de motieven weer te geven die de grondslag voor zijn motieven vormen. Dat de verweerder geen specifieke motivering opneemt omtrent één van de bij de aanvraag gevoegde stavingstukken, maakt op zich dan ook geen schending uit van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het volstaat dat de verweerder, zoals hij *in casu* ook heeft gedaan, duidelijk aangeeft waarop hij zich baseert om de aanvraag af te wijzen. Het

determinerend weigeringsmotief hoeft niet *per se* verband te houden met een door de aanvrager voorgelegd document, maar kan even goed een redengeving betreffen die is gegrond op een eigen onderzoek. *In casu* heeft de verweerder op duidelijke wijze aangegeven dat de verzoekster op 30 augustus 2021 een visum om professionele redenen heeft gevraagd waarbij zij aangaf tewerkgesteld te zijn als bediende, zodat niet blijkt dat de verzoekster voorafgaand aan haar vertrek naar België onvermogen en ten laste was van haar moeder. Daar waar de formele motiveringsplicht niet zo ver reikt dat de verweerder zou moeten verantwoorden waarom hij de voorkeur geeft aan de elementen die voortkomen uit zijn eigen onderzoek boven het door de verzoekster voorgelegde document vanwege de Senegalese overheid, kan in de bestreden beslissing wel degelijk worden gelezen waarom de verweerder in het algemeen geen rekening houdt met de door de verzoekster voorgelegde elementen: *“Gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden de overige ten laste-argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt”*. Deze motivering is afdoende in het licht van de door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 opgelegde motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.3. Waar de verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet geldig is en in de mate dat de verzoekster hieraan een inhoudelijke kritiek verbindt op de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De thans bestreden beslissing betreft de weigering van de aanvraag die de verzoekster indiende als familielid in neergaande lijn van S.F., haar Belgische moeder. Het blijkt niet dat verzoeksters moeder gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer.

Artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt ter zake als volgt:

“§ 1. (...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...).

(...)”

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet zijn de volgende:

“§ 1 Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)

De derdelander die ouder is dan 21 jaar dient derhalve (onder meer) aan te tonen dat hij/zij ‘ten laste’ is van de bloedverwant in opgaande lijn en dat hij/zij de Belg, die het recht op gezinshereniging opent, vergezelt of zich bij hem/haar voegt. Met het ‘ten laste zijn’ wordt een feitelijke situatie bedoeld waarbij de bloedverwant in neergaande lijn reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel wordt ondersteund door de referentiepersoon teneinde in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Het moet om een bestaande toestand in het land van herkomst gaan vermits in voornoemd artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden *“die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”*, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649; RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

De verzoekster bevestigt dat het begrip ‘ten laste zijn’ van de statische Belg moet worden begrepen in die zin dat er reeds van in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie moet bestaan ten aanzien van de Belgische referentiepersoon. De verzoekster meent evenwel dat de verweerder haar feitelijke situatie niet correct heeft beoordeeld en zij verwijst hieromtrent wederom naar het attest van niet-belasting uitgaande van de bevoegde Senegalese autoriteiten (inventaris verzoekschrift, stuk 16). De verzoekster dwaalt echter waar zij stelt dat uit dit document blijkt dat zij nooit bekend is geweest bij de Senegalese belastingdienst. Het gaat immers om een attest waarin wordt gesteld dat de verzoekster geen gekend beroep heeft en dat zij onbekend is in het belastingenbestand omdat zij niet vermeld wordt op de rol van de belastingen inzake het inkomstenjaar 2020 (*“ne figure pas sur le rôle de l’impôt sur le revenu de l’année 2020”*). De Senegalese autoriteiten hebben zich aldus enkel uitgesproken over de onbekendheid van de verzoekster voor het inkomstenjaar 2020, zodat hieruit niet kan blijken dat de verzoekster voor het inkomstenjaar 2021 geen belastbaar (beroeps)inkomen zou hebben gehad.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts niet dat de verweerder geen geloof hecht aan het officiële attest van niet-belasting of dat hij de voorkeur gaf aan de elementen die bleken uit zijn eigen onderzoek, doch wel dat het attest van niet-belasting (samen met de andere voorgelegde bewijzen) niet aantonen dat de verzoekster voorafgaand aan haar vertrek uit haar geboorteland onvermogen was nu de verzoekster in haar visumaanvraag van 30 augustus 2021 aangaf tewerkgesteld te zijn als bediende. Verzoeksters tewerkstelling als bediende in het jaar 2021 is niet tegenstrijdig met het door haar voorgelegde attest dat enkel handelt over de belastbare inkomsten van het jaar 2020. De verzoekster toont alleszins niet aan dat het bijgevoegde attest van de Senegalese autoriteiten zou bewijzen dat de verzoekster op het moment van haar visumaanvraag niet tewerkgesteld zou zijn geweest. Bovendien zijn de vaststellingen omtrent de tewerkstelling ten tijde van de visumaanvraag wel degelijk gestaafd. In het administratief dossier bevindt zich immers het resultaat van een aanvraag in de visum-databank waaruit blijkt dat de verzoekster op 31 augustus 2021 van de Franse autoriteiten een Schengenvisum voor 20 dagen om professionele redenen heeft verkregen en dat de verzoekster bij haar visumaanvraag had opgegeven dat zij bediende was.

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van *“ten laste”* zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d. die het bestuur zelf bepaalt. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad evenwel een wettigheidstoezicht. De Raad kan het niet onredelijk achten dat de verweerder in het kader van een aanvraag gezinshereniging van een volwassen bloedverwant in neergaande van een Belgische onderdaan oordeelt dat verzoeksters eigen tewerkstelling, (vlak) voorafgaand aan de komst naar België, aantoont dat zij niet onvermogen en niet ‘ten laste’ was van de Belgische onderdaan zoals vereist door artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° *juncto* artikel 40bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet. De verweerder geeft hierbij een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. Er anders over oordelen zou de essentie van de toepasselijke wetgeving miskennen, nu deze erop gericht is de gezinshereniging toe te staan voor

descendenten van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen in hun land van herkomst of origine en voorafgaand aan hun komst naar België hulpbehoevend te zijn van de Belgische ascendent en niet zelf in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.

Waar de verzoekster tot slot nog een betwisting naar voor brengt omtrent de vaststelling dat zij ook in België heeft gewerkt, merkt de Raad op dat het determinerende weigeringsmotief erin bestaat dat de verzoekster niet voldoet aan de wettelijke voorwaarde van het *“ten laste zijn van haar moeder van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging”* aangezien zij *“voorafgaand aan haar vertrek uit haar geboorteland”* tewerkgesteld was en niet onvermogen was. Deze vaststellingen kunnen, gelet op hetgeen voorafgaat, volstaan om de aanvraag te weigeren. De verweerder merkt terzijde (*“verder”*) nog op dat de verzoekster ook in België *“in de maand november 2021 regelmatig tewerkgesteld is geweest bij ‘D.B. BV’, waar haar moeder zelf ook tewerkgesteld is”* en dat zij ook in België tijdelijk gewerkt heeft, doch het gaat hier om een overtollige motivering die geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden weigeringsbeslissing. De kritiek tegen deze overtollige motivering kan niet tot de nietigverklaring leiden en is daarom niet dienstig (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet wordt derhalve niet aangetoond. De loutere eigen overtuiging van de verzoekster dat zij wel degelijk voldoet aan de afhankelijkheidsvoorwaarde, kan daaraan geen afbreuk doen. Het louter naar voor brengen van een eigen overtuiging volstaat immers niet om aan te tonen dat verweerder niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat het besluit van dit bestuur berust op een incorrecte of kennelijk onredelijk oordeelsvorming.

3.2.4. De verzoekster beroept zich in een tweede middelonderdeel op een schending van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekster stelt dat de verweerder haar belangen diende af te wegen in het licht van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het recht op een privé- en gezinsleven. Zij verwijst hieromtrent naar 's Raads arrest nr. 68 965 van 21 oktober 2011. Dit arrest betreft echter een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden mét een bevel om het grondgebied te verlaten. De thans bestreden weigeringsbeslissing vermeldt echter uitdrukkelijk dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Aangezien de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een terugkeerbesluit, brengt zij op zich ook geen werkelijke scheiding teweeg tussen de verzoekster en de referentiepersoon en leidt zij evenmin tot een verbreking van het eventuele banden die de verzoekster sinds haar aankomst in de Belgische samenleving heeft opgebouwd. De thans bestreden beslissing betreft enkel de aanvraag voor een verblijfsrecht in de specifieke hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belgische onderdaan en dit op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet. Het gaat dus niet om een aanvraag voor een verblijfsrecht omwille van studies. Er valt bijgevolg niet in te zien waarom de verweerder bij het treffen van de voorliggende weigeringsbeslissing zou moeten overgaan tot een (gemotiveerde) afweging omtrent verzoeksters voorgehouden privéleven in het algemeen en omtrent haar studies in het bijzonder.

Voorts heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.1). Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat voormeld wetsartikel conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Dit alles houdt in dat een

beoordeling van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 40ter, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet volgens de aangehaalde rechtspraak reeds een beoordeling inhoudt van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zoals hierboven blijkt, slaagt de verzoekster er niet in om de beoordeling van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° (*juncto* artikel 40bis, §2, 3°) van de Vreemdelingenwet aan het wankelen te brengen. De verzoekster toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing haar recht op de bescherming van het gezinsleven met haar Belgische moeder op onevenredige wijze zou aantasten.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt bovendien in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van dit verdragsartikel, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Waar de verzoekster gewag maakt van een gezinsleven in België met haar vader, kan de Raad enkel vaststellen dat hieromtrent geen enkel begin van bewijs voorligt. De Raad wijst er in dit kader nog op dat de echtgenoot van verzoeksters moeder, de heer B., niet verzoeksters vader is. De verzoekster brengt geen enkele verdere verduidelijking naar voor omtrent haar vader en diens identiteit, nationaliteit, woonplaats, enz.

Voor zover de verzoekster voorhoudt een privéleven te hebben opgebouwd in België, toont zij ook niet aan dat dit een beschermenswaardig privéleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het loutere gegeven dat zij sinds september 2021 in België op preciaire wijze verblijft, dat zij hier enkele dagen gewerkt heeft en thans Nederlandse lessen volgt, laat niet toe te besluiten dat zij in België een privéleven heeft opgebouwd dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. De eventuele binding die ontstaat met België enkel door een aantal maanden precair verblijf hier te lande weegt niet op tegen het privéleven dat de verzoekster sinds haar geboorte heeft ontwikkeld in haar land van herkomst.

Nu geen beschermenswaardig gezins- of privéleven in België blijkt, kan de verzoekster ook niet dienstig aanvoeren dat de verweerder een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM had moeten maken.

In zoverre de verzoekster nog betoogt dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het gezinsleven of van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad tot slot nog op dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht bevat (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE